

CHRISTIAN GINSBURG

ESENIENII

ISTORIA ȘI DOCTRINELE LOR

CHRISTIAN GINSBURG

Esenienii

Istoria și doctrinele lor

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN-SIMONA RĂDU

Editura Darclée
București, 2023

Esenienii

Este foarte surprinzător că esenienii, ale căror virtuți exemplare au stârnit admirația nemărginită chiar și a grecilor și a romanilor și ale căror doctrine și practici au contribuit atât de substanțial la răspândirea creștinismului sunt atât de puțin cunoscuți de creștinii culți.

Informațiile actuale despre această remarcabilă sectă sau ordin al iudaismului, care se găsesc în istoriile ecleziastice și în enciclopedii, sunt derivate din scurtele însemnări ale lui Filon, Pliniu, Iosefus, Solinus, Porfirie, Eusebiu și Epifanie. Acești șapte martori – dintre care primul și al treilea sunt filozofi evrei, al doilea, al patrulea și al cincilea sunt scriitori păgâni și ultimii doi, istorici ai Bisericii Creștine – sunt toți cei care, până foarte de curând, au fost citați în fața opiniei publice pentru a depune mărturie cu privire la caracterul acestor esenieni neglijăți și foarte greșit înțeleși.

Aceste mărturii puse laolaltă nu numai că nu sunt suficiente, dar sunt prea influențate de dogmele specifice ale scriitorilor respectivi pentru a-i oferi cititorului general o idee imparțială despre caracterul și doctrinele acestei secte antice.

Filon și Iosefus, scriind în greacă și scuzându-se pentru frații lor evrei, erau prea nerăbdători să le prezinte grecilor și romanilor fiecare etapă și sectă a iudaismului în corespondență cu diferitele sisteme ale filozofiei grecești și romane; și Pliniu, Solinus și Porfirie lasă să se întrevadă că nu prea cunoșteau

lucrările din interiorul religiei iudaice și că aveau prea multe prejudecăți împotriva evreilor; în timp ce Epifanie se bazează pe imaginația sa, iar Eusebiu pur și simplu copiază relatarea lui Filon, cu binecunoscutul său condei patristic.

Nici descrierile moderne ale esenienilor, așa cum sunt redată în istoria Bisericii și în enciclopediile populare, nu pot fi creditate întotdeauna atunci când pretind că oferă rezultatele fragmentelor confuze de informații antice menționate mai sus; din moment ce scriitorii fie se tem prea mult (sau sunt încântați prea tare) de asemănarea vizibilă dintre unele doctrine și practici ale creștinismului și esenismului.

Prin urmare, cei care se autointitulează adevărații creștini evanghelici sunt foarte nerăbdători să distrugă orice aparență de afinitate dintre esenism și creștinism, ca să nu se spună că unul a dat naștere celuilalt; în timp ce aceia care sunt numiți raționaliști accentuează fiecare asemănare, pentru a arăta despre creștinism că nu este altceva decât o dezvoltare a esenismului, astfel încât bieții esenieni sunt răstigniți la mijloc, între aceste doctrine.

6

Scopul acestui eseu este de a oferi o prezentare imparțială a doctrinelor și practicilor esenienilor; de a arăta ascensiunea și progresul, relația lor atât cu iudaismul, cât și cu creștinismul, numărul și așezămintele lor, de a urmări semnificația cea mai probabilă a numelui lor etc.

Pentru această prezentare, nu fac apel doar la cei șapte martori clasici menționați, ci și la informațiile despre acest subiect răspândite prin *Midraș*¹ și *Talmud*². Totuși, pentru a nu fi acuzat de părtinire, precum și pentru a vă permite să îmi verificați concluziile, am adunat tot ce au scris anticii despre acest subiect și am atașat acestei lucrări relatările lui Filon, Pliniu, Iosefus, Solinus, Porfirie, Eusebiu și Epifanie despre esenieni.

¹ *Midraș* este o culegere de povestiri și comentarii etice ce fac o exegeză indirectă a textului Bibliei. (n. tr.)

² *Talmudul* este o culegere de învățături (opinii savante scrise și elemente de legendă și folclor) despre Tora (Pentateuh, primele cinci cărți ale lui Moise). (n. tr.)

Doctrinile și practicile fundamentale ale esenienilor

Doctrinile și practicile esențiale ale acestei secte sunt următoarele:

Ei au privit Legea inspirată de Dumnezeu cu cea mai mare venerație. De fapt, aderarea lor la lege a fost de așa natură încât au fost conduși să-i aducă cel mai mare omagiu lui Moise, dătătorul de legi, și să vizeze cu pedeapsă capitală pe orice membru al frăției care i-ar fi hulit numele.

Scopul cel mai înalt al vieții lor era să devină templele Duhului Sfânt, calitate în care puteau proroci, înfăptui vindecări miraculoase și, asemenea lui Ilie, puteau fi înaintemergătorii lui Mesia. Acest lucru îl considerau ultimul stadiu de desăvârșire, care nu putea fi atins decât prin creșterea treptată a sfințeniei, realizată prin respectarea strictă a poruncilor și a legilor levitice ale purității conținute în *Pentateuh*, mortificând carnea și poftele ei și fiind blânzi și smeriți în duh, deoarece aceste lucruri îi aduceau într-o comuniune mai strânsă cu Dumnezeul lui Israel. Această dorință stăruitoare de a evita tot ceea ce implica orice urmă de blasfemie și care s-ar fi putut interpune între ei și Divinitate i-a făcut să se abțină de la faceerea de jurăminte, pentru că ei considerau blasfemie invocarea Cerului sau a Tronului Ceresc sau a orice altceva ce reprezenta slava lui Dumnezeu. Comunicarea lor era: da e da și nu e nu; ce este mai mult decât atât vine de la diavol.

Strictețea lor sporită în a impune respectarea legilor mozaice rigide de puritate levitică, care au fost ulterior amplificate și făcute și mai rigide prin explicațiile tradiționale, i-a forțat în cele din urmă pe esenieni să se retragă complet din societatea fraților lor evrei, să formeze o comunitate separată și să trăiască izolați de lume, deoarece contactul cu cineva care nu practica aceste legi sau cu un obiect aparținându-i unei asemenea persoane îi întina.

Această frică de a intra în contact cu ceea ce era impur, precum și dorința de a nu fi împiedicați în comuniunea lor spirituală cu Creatorul lor i-au făcut pe esenieni să se abțină de

la căsătorie; întrucât femeile, potrivit legii, sunt supuse curgerilor la menstruație și la naștere (comparați *Leviticul* 12, 1-8; 15, 19-31), iar intratul la soție, chiar și în circumstanțe obișnuite, este considerat pângărire.

Au existat, totuși, niște frați slabi care nu au putut fi ca îngerii din ceruri nici căsătorindu-se, nici fiind dăruți în căsătorie; acestora li s-a permis să-și ia neveste, dar nu au putut să ajungă la cele mai înalte ordine ale frăției și, în plus, trebuiau să respecte legile promulgate special pentru frații și surorile căsătorite.

Conform tradiției, existau *patru grade de puritate*.

1. Puritatea obișnuită, cerută fiecărui adorator din templu.
2. Gradul superior de puritate, necesar pentru consumul de hrană jertfită.
3. Gradul și mai înalt, necesar pentru participarea la sacrificii. Și
4. Gradul de puritate cerut acelor care stropeau cu apă sfințită, absolvind de păcate.

Fiecare grad de puritate necesita o mai mare separare de necurățiile descrise în *Levitic* 11, 24; 15, 28. Acești subiecți impuri au fost numiți „părinții necurăției”; ceea ce atingeau ei era considerat prima generație de necurăție; ceea ce atingeau din nou era numit generația a doua de necurăție și așa mai departe. Acum, hrana jertfită – al doilea grad de sfințenie – devenea impură când era atinsă de a treia generație de necurăție; carnea jertfelor – al treilea grad de sfințenie – devenea impură când intra în contact cu a patra generație și așa mai departe.

Aceste grade de puritate au trebuit chiar să fie separate unul de celălalt; pentru că gradul inferior era considerat ca fiind impur în raport cu cel mai înalt, orice persoană care trăia conform unui grad mai înalt de curățenie devenea impură prin atingerea uneia care trăia conform unui grad inferior și își putea recâștiga curăția prin lustrație (ceremonie de purificare).

Gradul întâi era obligatoriu pentru fiecare esenian, celelalte erau opționale. Înainte de a împărți jertfa, era necesară

Cuprins

Esenienii / 5

Doctrinile și practicile cardinale ale esenienilor / 7

Relația esenismului cu pitagorismul / 14

Relația esenismului cu dogma fariseilor / 20

Relația esenismului cu creștinismul / 22

Începuturile esenismului / 24

Originea numelui *de esenieni* / 26

Descrierea esenienilor în lucrările vechi / 30

Cum apar esenienii în opera lui Filon / 30

Cum apar esenienii în opera lui Caius Plinius Secundus / 38

Cum apar esenienii în opera lui Iosefus / 39

Cum apar esenienii în opera lui Caius Iulius Solinus / 50

Cum apar esenienii în opera lui Porfirie / 51

Cum apar esenienii în opera lui Epifanie / 53

Descrierea esenienilor în scrierile moderne / 56

De Rossi (Asarja min Ha-Adomim 1513-1577) / 56 || Thomas Godwyn (1587-1643) / 61 || Dean Prideaux (1643-1724) / 62 || Jacques Basnage (1653-1723) / 63 || Dr. Jennings (1692-1762) / 63 || Johann Joachim Bellermand (1821) / 64 || August Neander (1825) / 64 || Rappaport (1829) / 65 || August Friedrich Gfrörer (1835) / 68 || A.F. Dähne (1843) / 68 || Zacharias Frankel (1846) / 70 || W. Hall (1847) / 71 || Heinrich Georg August Ewald (1852) / 72 || Zacharias Frankel (1853) / 73 || Graetz (1856) / 74 || Isaak Markus Jost (1857) / 75 || Levi Herz Herzfeld (1857) / 76 || Hilgenfeld (1857) / 77 || Westcott (1860) / 78 || Graetz (1863) / 78 || Christian Ginsburg (1862) / 79 || Dean Milman (1863) / 79 || Hirschfeld (1847) / 79

CHRISTIAN D. GINSBURG a fost un exeget al *Bibliei* și autor al mai multor lucrări de specialitate derivate din studiul ei. S-a născut în 1831 la Varșovia, într-o familie de evrei, și a urmat studiile la școala rabinică din oraș. La 15 ani s-a convertit la creștinism și și-a luat numele de Christian, apoi a emigrat în Anglia, unde s-a dedicat studiului comparativ al *Scripturilor* în ebraică și misionarismului creștin. Lucrările lui despre textul masoretic, tradițiile mozaice, iudaism, cele cinci meghilot, traduceri din ebraică în engleză (*Cântarea Cântărilor* - 1857, *Ecleziastul* - 1861), tratatele despre esenieni, karaiți, cabala, reeditarea Vechiului Testament din 1894 pentru Trinitarian Bible Society și restul scrierilor l-au consacrat ca unul dintre cei mai importanți ebraiști creștini ai timpului său.

La venirea lui Hristos, întreaga comunitate evreiască era împărțită în trei ramuri – fariseii, saducheii și esenienii.

Iisus, care a respectat legea iudaică sub toate aspectele ei și care era sfânt, blând, pur și a stat departe de păcătoși, s-ar fi asociat în mod natural cu acel ordin al iudaismului care se potrivea cel mai mult cu natura Sa sfântă: esenienii. În plus, faptul că Hristos, cu excepția unei singure dăți, nu a fost auzit vorbind în public până în cel de-al 30-lea an de viață sugerează că a trăit în izolare în rândul acestei comunități. Mai mult decât atât, deși i-a certat frecvent pe cărturari, farisei și saducheii, El niciodată nu i-a acuzat în mod public pe esenieni. Prin urmare, nu ne putem îndoii că Mântuitorul însuși a aparținut acestei sfinte frății.

Cum trăiau, ce crezuri aveau și cum au fost percepuți esenienii de contemporanii lor – și totodată esenianul Iisus – puteți afla citind cartea de față. (Carmen-Simona RADU)

ISBN 978-606-9010-51-8

Monografii

www.EdituraDarclee.ro

